

„Det har været Dihmer!“ sagde Fru Abildgaard. „Hvor det dog er kedeligt!“

Inde i Løggiaen, der var møbleret næsten som et Værelse, fandt de hans Kort med en vedføjet Hotel-Adresse.

„Jeg tror, jeg sender ham et Par Ord med det samme. Jeg vil bede ham om at komme her og spise sammen med os. Hvad synes du?“

Jytte nikkede blot og gik videre ind i Stuen. Hun løste sin Hat og lagde den fra sig paa en Etage. Og pludselig trykkede hun Haanden for Øjnene, ganske overvældet af Tanken om det, som nu var rykket saa ufatteligt, saa uafvendeligt nær.

„Nu er Brevet afsted!“ sagde Moderen, da hun kom ind. „Jeg tror, jeg vil gaa op og klæde mig om med det samme. Saa er der i det mindste een af os hernede, der som han skulde komme inden Spisetid.“

Jytte havde sat sig hen ved Klaveret og bladede i nogle Noder.

Hun sad der endnu, da Moderen en halv Time efter kom tilbage, pyntelig klædt i en dybviolet Silkekjole med langt Slæb, der gav hendes Skikkelse megen Værdighed. I det hvide Haar sad en stor, ciselaret Sølvkam. Hun satte sig ud i sin Solkrog paa Loggiaen, hvor der stod en kurveflettet Sofa med Puder. Man havde herfra et prægtigt Udkig nedover Byen, der heroppe fra Højden tog sig ud som en eneste stor Park, yderst ude indhegnet af en blaa-vid Mur — Havet.

Hun sad der en Tid i Tanker med en uoplukket Avis i Skødet, forundret og lidt urolig over, at Jytte i et Øje-